

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2Co/272/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1213223528
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 02. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Kriváňová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2016:1213223528.3

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v právnej veci navrhovateľa: T. B., narodený XX.XX.XXXX, bytom P. Š. Ú. XX, L., zastúpený JUDr. Tatianou Polkovou, advokátkou, so sídlom Na Priekope 174/13, Žilina, proti odporcom: 1. Peris, a.s., so sídlom Prievozská 32, Bratislava, IČO: 36 745 332, 2. Asset Real, a.s., so sídlom Prievozská 32, Bratislava IČO: 36 745 022, 3. DRUDOP, stavebné a opravárenské družstvo, so sídlom Bajkalská 31, Bratislava, IČO: 00 168 017, odporcovia v 1. až v 3. rade zastúpení JUDr. Ing. Jánom Felšöcím, advokátom, so sídlom M. R. Štefánika 1, Pezinok, o návrhu na povolenie obnovy konania, na odvolanie navrhovateľa proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava II. zo dňa 03.06.2014 č. k. 19C 215/2013-106 takto

rozhodol:

Uznesenie Okresného súdu Bratislava II. zo dňa 03.06.2014, č. k. 19C 215/2013-106 **p o t v r d z u j e.**

Navrhovateľ je povinný zaplatiť odporcom 1/, 2/ a 3/ spoločne a nerozdielne trovy odvolacieho konania vo výške 146,38 €, na účet ich právneho zástupcu JUDr. Ing. Jána Felšöciho, advokáta, všetko do troch dní od právoplatnosti tohto uznesenia.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Bratislava II uznesením zo dňa 03.06.2014, č. k. 19C 215/2013-106 zamietol návrh navrhovateľa na povolenie obnovy konania, pôvodne vedeného na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 45C 58/2008, navrhovateľovi uložil povinnosť zaplatiť odporcovi 3/ trovy právneho zastúpenia vo výške 207,67 € a súčasne uložil povinnosť zaplatiť odporcom v 1. a v 2. rade trovy právneho zastúpenia vo výške 246,38 €, do troch dní od právoplatnosti uznesenia.

Súd prvého stupňa rozhodnutie odôvodnil tým, že v danej veci nebol daný dôvod obnovy konania podľa § 228 ods. 1 písm. a) O. s. p., nakoľko navrhovateľ nepreukázal, že sú tu skutočnosti, a nepredložil také rozhodnutia alebo dôkazy, ktoré bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní a ktoré by mohli privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci, resp., že možno vykonať dôkazy, ktoré sa nemohli vykonať v pôvodnom konaní, a ktoré môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci.

Navrhovateľ sa podaním zo dňa 05.08.2013 (doplneným dňa 04.10.2013) doručeným Okresnému súdu Bratislava II domáhal povolenia obnovy konania, pôvodne vedeného pod sp. zn. 45C 58/2008, v ktorom súd prvého stupňa rozsudkom zo dňa 15.06.2012 č. k. 45C/58/2008-829 rozhodol o jeho návrhu o určenie vlastníckeho práva k pozemkom tak, že konanie v časti o nahradenie prejavu vôle sporných strán smerujúce k uzavretiu kúpnych zmlúv zastavil, a vo zvyšnej časti návrh navrhovateľa zamietol.

Predmetné rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 18.07.2013 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 23.05.2013, č. k. 9Co/549/2012-978.

Navrhovateľ sa v pôvodnom konaní domáhal vydania rozsudku, ktorým by súd určil, že je výlučným vlastníkom nehnuteľností vedených Správou katastra pre hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislava,

okres X., obec X. N. - T. Č. G., kat. územie B., evidovaných na LV č. XXXX, a to parc. č. XXXXX/X, o výmere 1794 m², zastavané plochy a nádvoria, na LV č. XXXX parc. č. XXXXX, o výmere 916 m², zastavané plochy a nádvoria, parc. č. XXXXX/X, o výmere 18.708 m², ostatné plochy, na LV č. XXXX parc. č. XXXXX/X o výmere 7928 m², zastavané plochy a nádvoria, parc. č. XXXXX/X o výmere 189 m², zastavané plochy a nádvoria, parc. č. XXXXX/X, o výmere 2.558 m², zastavané plochy a nádvoria, parc. č. XXXXX/X, o výmere 31 m², zastavané plochy a nádvoria, parc. č. XXXXX/XX o výmere 1.191 m², zastavané plochy a nádvoria, parc. č. XXXXX/X, o výmere 4.419 m², zastavané plochy a nádvoria. Uviedol, že navrhovateľ svoj návrh na povolenie obnovy konania odôvodnil ustanovením § 228 ods. 1 písm. a) O. s. p. a vecne existenciou skutočností, ktoré nemohol bez svojej viny použiť v pôvodnom konaní a ktoré môžu pre neho prívodiť priaznivé (opačné) rozhodnutie vo veci samej.

Návrh navrhovateľa na určenie vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam v pôvodnom konaní bol zamietnutý s odôvodnením, že nepreukázal riadne a zákonné nadobudnutie svojho spoluvlastníckeho práva, resp. nevyvrátil tvrdenie odporcov o zadržaní a konfiškácii majetku jeho poručiť. Navrhovateľ poukazoval na to, že súdy v pôvodnom konaní označili predmet jeho vlastníctva za konfiškát, a to bez existencie rozhodnutia príslušného orgánu o konfiškácii majetku jeho právneho predchodcu. Krajský súd v Bratislave vo svojom rozhodnutí zo dňa 23.05.2013 č. k. 9Co 549/2012-978 navyše konštatoval, že v čase svojej smrti, t.j. 19.01.1957 Y. I. B. (právny predchodca navrhovateľa) nebol spoluvlastníkom parcely č. XXXXX vedenej v pozemkovej knihe pod vložkou č. XXXX, z dôvodu ktorého nemohol ani navrhovateľ nadobudnúť spoluvlastnícke právo k tejto nehnuteľnosti titulom dedenia. Navrhovateľ sa s tým nestotožnil, nakoľko zo zápisnice o zaistení majetku č. 143/1947 spísanej dňa 10. januára 1948 Miestnym národným výborom Bratislave vyplýva, že majetok právneho predchodcu navrhovateľa bol zaistený podľa vyhlášky Povereníctva SNR pre pôdohospodárstvo a pozemkovú reformu zo dňa 10.11.1945 číslo 24 Úradného vestníka, a preto bol navrhnutý na konfiškáciu podľa nariadenia zo dňa 27.02.1945 číslo 4 Sb.n.SNR (alebo bol opustený). Súdy v pôvodnom konaní však nezohľadnili, že v návrhu na konfiškáciu bolo meno J. I. B. (právneho predchodcu navrhovateľa) vyčiarknuté. K uvedenému podľa navrhovateľa došlo tým, že návrh na konfiškáciu majetku obsahoval mená všetkých pozemkovoknižných vlastníkov, pozemkov, a teda nielen tých, ktorých majetok podliehal konfiškácii a preto sa aj meno J. I. B. objavuje v predmetnej zápisnici, nie však z dôvodu, že by jeho spoluvlastnícky podiel podliehal konfiškácii.

Navrhovateľ dňa 30.07.2013 získal v archíve pre hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislavu kópie konfiškačných rozhodnutí č. K-VII-361/a-1948, K-VII-361/b-1948, K-VII-305/a-1948, K-VII-305/b-1948 všetko zo dňa 29.01.1948, z ktorých jednoznačne vyplýva, že pôdohospodársky majetok Y. I. B. skonfiškovaný nebol, pričom v rovnaký deň navrhovateľ získal v archíve i kópiu rozhodnutia konfiškačnej komisie č. K16/48 zo dňa 11.06.1948, ktorá potvrdzuje že archív vydával nepravdivé informácie ku konfiškácii majetku jeho právneho predchodcu. Tieto dôkazy majú podľa navrhovateľa predstavovať dôvod obnovy konania podľa § 228 ods. 1 písm. a/ O.s.p.

Súd prvého stupňa v dôvodoch svojho rozhodnutia poukázal na to, že obnova konania je prípustná len z dôvodov taxatívne vymedzených v ustanovení § 228 ods. 1 O.s.p., s tým, že jedným z dôvodov obnovy konania je možnosť vykonania dôkazov, ktoré sa nemohli vykonať v pôvodnom konaní za situácie, keď účastník v pôvodnom konaní tieto dôkazy na preukázanie svojich tvrdení riadne označil, avšak tieto nemohli byť vykonané z dôvodu prekážok objektívneho charakteru (strata listiny, neznámy pobyt svedka, strata predmetu ohliadky a pod.). Najčastejšie pôjde o skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy, ktoré už síce existovali v čase vydania napadnutého rozhodnutia, avšak ich účastník bez vlastnej viny nemohol označiť/predložiť súdu, z dôvodu, že o nich nemal vedomosť. Zároveň musí ísť o také rozhodnutia alebo dôkazy, ktoré sú spôsobilé prívodiť pre účastníka (navrhovateľa obnovy konania) priaznivejšie meritórne rozhodnutie.

Súd prvého stupňa tieto navrhovateľom predložené tzv. „nové dôkazy“ nepovažoval za spôsobilé byť dôvodom obnovy konania podľa § 228 ods. 1 písm. / O.s.p., nakoľko existencia konfiškačných rozhodnutí č. K-VII-361/a-1948, K-VII-361/b-1948, K-VII-305/a-1948, K-VII-305/b-1948 zo dňa 29.01.1948 bola navrhovateľovi známa už v pôvodnom konaní, kedy na ich existenciu poukazoval odporca v 3. rade vo svojom vyjadrení zo dňa 11.10.2010. Napokon aj z listu archívu hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy zo dňa 11.07.2011, predloženom samotným navrhovateľom, existencia týchto rozhodnutí vyplýva s tým, že predmetný archív zároveň potvrdil, že sa u neho tieto konfiškačné rozhodnutia nachádzajú a preto navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno o tom, že

predmetné konfiškačné rozhodnutia nemohol z objektívnych dôvodov predložiť súdu už v pôvodnom konaní. Iba samotná skutočnosť, že navrhovateľ až po právoplatnom skončení pôvodného konania požiadal archív o vyhotovenie ich kópií, neodôvodňujú prijatie záveru o prípustnosti obnovy konania.

Podľa názoru súdu prvého stupňa v tomto smere navrhovateľovi nič nebránilo, aby si tieto dôkazy vyžiadal už v pôvodnom konaní, resp. navrhol súdu ich vykonanie a tiež nie je možné bez ďalšieho produkovať po právoplatnom skončení veci nové dôkazy, ktorých existencia bola navrhovateľovi známa už v pôvodnom konaní, a ktorých vykonaniu v pôvodnom konaní nič nebránilo. Navyše tieto dôkazy nemohli privodiť pre navrhovateľa ani priaznivejšie rozhodnutie vo veci, nakoľko sa netýkajú osoby právneho predchodcu navrhovateľa, ani jeho spoluvlastníckeho podielu k žalovaným nehnuteľnostiam.

Súd prvého stupňa zastáva názor, že samotná skutočnosť, že došlo ku konfiškácii susediacich pozemkov vo vlastníctve osôb, odlišných od právneho predchodcu navrhovateľa, resp. spoluvlastníckych podielov vo vlastníctve iných osôb, nemôže predstavovať dôkaz, že konfiškácia majetku právneho predchodcu navrhovateľa neprebela a rovnako nepreukazuje ani právne nástupníctvo navrhovateľa. Pokiaľ ide o dôkaz - kópiu rozhodnutia konfiškačnej komisie č. K16/48 zo dňa 11.06.1948, ani tento nemohol byť spôsobilým dôvodom obnovy konania, nakoľko z listu archívu hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy zo dňa 11.07.2011, predloženého samotným navrhovateľom, vyplýva, že navrhovateľ musel mať o jeho existencii vedomosť už v priebehu pôvodného konania, pričom nebolo preukázané, že by tento dôkaz nemohol byť vykonaný v pôvodnom konaní z dôvodu existencie prekážok objektívneho charakteru. Navrhovateľ si teda mohol aj toto rozhodnutie vyžiadať od archívu v čase pred právoplatným skončením pôvodného konania respektíve požiadať súd pôvodnom konaní o vykonanie tohto dôkazu. Hoci navrhovateľ o jeho existencii vedel, jeho vykonanie v pôvodnom konaní nenavrhol. Ani existencia tohto dôkazu by však nemohla pre navrhovateľa privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci, nakoľko z rozhodnutí vydaných v pôvodnom konaní vyplýva, že súdy existenciu konfiškácie majetku právneho predchodcu navrhovateľa vyvodzovali najmä z iných listinných dôkazov predložených účastníkmi v pôvodnom konaní. Navyše ani toto rozhodnutie konfiškačnej komisie sa netýka konfiškácie majetku právneho predchodcu navrhovateľa, túto nijako nevyvracia, a rovnako nepreukazuje nadobudnutie vlastníckeho práva navrhovateľom. Za nedôvodné, a dôvod obnovy nezakladajúce, považoval súd prvého stupňa tvrdenie navrhovateľa ohľadne skutočností týkajúcich sa zápisnice o zaistení majetku právneho predchodcu navrhovateľa č. 143/1947 a vyčiarknutia mena právneho predchodcu navrhovateľa z návrhu na jeho konfiškáciu, keď tieto boli predmetom dokazovania a vyhodnotenia súdmi v pôvodnom konaní, pričom ani prípadné nesprávne vyhodnotenie dôkazov v pôvodnom konaní, nemôže zakladať dôvod obnovy konania. Nakoľko navrhovateľ nepreukázal žiadne skutočnosti, ktoré by mohli zakladať prípustnosť obnovy konania podľa § 228 ods. 1 písm. a/ O.s.p., súd prvého stupňa jeho návrh na povolenie obnovy konania ako nedôvodný zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Odvolací súd z obsahu spisu zistil, že navrhovateľ dňa 10.04.2014 doručil na Okresný súd Bratislava II podanie označené ako „Oznámení o výpovedi plné moci“, v ktorom zaslal tomuto súdu na vedomie (v českom jazyku) výpoveď generálnej plnej moci na zastupovanie jeho osoby advokátkou JUDr. Tatianou Polkovou, spolu s prílohou, označenou ako „Výpoveď plné moci“ zo dňa 08.04.2014 adresovanou JUDr. Tatiane Polkovej a písanou v českom jazyku, z ktorej vyplynulo, že JUDr. Tatiane Polkovej vypovedá generálnu plnú moc, ktorú jej udelil najmä k zastupovaniu jeho osoby v súdnych sporoch a vo všetkých úkonoch týkajúcich sa týchto sporov, s tým, že túto skutočnosť dáva na vedomie Okresnému súdu Bratislava II, Okresnému súdu Žilina a Úradu geodézie, kartografie a katastra Slovenskej republiky. Súčasne súdu oznámil svoju adresu na ktorej sa zdržiava - v Š. Ú. Č.. XXXX/XX, L. X ako i korešpondenčnú adresu - G. D.. Č.. XXX/XX, XXX XX L. X (č. l. 99-100 spisu). S poukazom na uvedenú skutočnosť súd prvého stupňa doručoval napadnuté uznesenie iba navrhovateľovi, a to na ním uvedenú korešpondenčnú adresu - G. D.. Č.. XXX/XX, XXX XX L. X, pričom zásielka sa súdu prvého stupňa vrátila ako neprevzatá v odbernej lehote, čím nastali účinky jej doručenia podľa § 46 ods. 2 O.s.p. Nakoľko navrhovateľ nepodal proti uzneseniu, ktorým súd prvého stupňa zamietol jeho návrh na povolenie obnovy konania v zákonnej lehote odvolanie, súd prvého stupňa vyznačil na predmetnom uznesení doložku právoplatnosti dňom 05.08.2014 a vykonateľnosti dňom 09.08.2014.

Z obsahu spisu ďalej vyplynulo, že JUDr. Tatiana Polková dňa 02.09.2014 požiadala súd prvého stupňa o oznámenie dôvodov, pre ktoré jej nebolo doručené napadnuté uznesenie, na ktorú žiadosť jej súd prvého stupňa listom zo dňa 05.09.2014 oznámil, že sa tak nestalo z dôvodu vypovedania jej udelenej

plnej moci navrhovateľom. Na uvedenú skutočnosť JUDr. Tatiana Polková reagovala tým, že dňa 23.09.2014 oznámila súdu prvého stupňa, že výpoveď generálnej plnej moci jej nikdy nebola navrhovateľom ako klientom doručená a ani nemohla byť, nakoľko jej klient (navrhovateľ) žiadnu generálnu plnú moc nepodpísal, keďže na každú vec jej vždy podpisoval individuálnu plnú moc, ktorú jej (pokiaľ ide o toto súdne konanie) nikdy nezrušil, a preto plná moc zo dňa 22.07.2013, udelená jej navrhovateľom v tomto konaní, naďalej platí. Súčasne uviedla, že v inej veci vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 51C 280/2013 jej bola dňa 08.07.2014 doručená výzva, z ktorej sa dozvedela o vypovedaní generálnej plnej moci navrhovateľom. Z uvedených dôvodov požiadala o opätovné doručenie napadnutého uznesenia a súčasne, z opatrnosti, proti nemu podala odvolanie, s tým, že toto odôvodní až po procesne relevantnom doručení.

Následne, súd prvého stupňa listom, ktorý navrhovateľ osobne prevzal na adrese G. D. Č. XX, L. dňa 17.10.2014, vyzval navrhovateľa, aby v lehote 10 dní oznámil súdu, či je v tomto konaní aj naďalej zastúpený advokátkou JUDr. Tatianou Polkovou, pričom navrhovateľ na predmetnú výzvu súdu nereagoval. Dňa 30.09.2014 JUDr. Tatiana Polková doručila na súd prvého stupňa list, ktorý jej mal byť zaslaný navrhovateľom elektronickou poštou dňa 21.09.2014, a opakovane žiadala o doručenie písomného vyhotovenia napadnutého uznesenia zo dňa 03.06.2014. Z obsahu tohto nedatovaného emailu bez zaručeného elektronického podpisu vyplýva, že navrhovateľ z neoznačenej emailovej adresy na emailovú adresu tatiana.polkova@centrum.sk <mailto:tatiana.polkova@centrum.sk> dňa 21.09.2014 prehlásil, že všetky plné moci udelené JUDr. Tatiane Polkovej v období od roku 2010 pre Obvodný súd Bratislava II sú stále platné, a ruší všetky zrušenia plných mocí, ktoré boli na súd dané v jeho mene do dnešného dňa. Za adresu svojho pobytu označil L. X, P. Š. Ú. Č. XX.

Podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 17.10.2014 JUDr. Tatiana Polková odpovedala na výzvu súdu prvého stupňa zo dňa 30.09.2014 zaslanú navrhovateľovi, v ktorom uviedla, že žiadnou výpoveďou plnomocenstva, ktoré jej bolo navrhovateľom udelené dňa 22.07.2013 nedisponuje, a súčasne súdu oznámila, že nemôže vyhovieť výzve na predloženie korešpondenčnej adresy navrhovateľa, nakoľko ňou nedisponuje. Zároveň opakovane požiadala o doručenie napadnutého uznesenia. Ďalším podaním, doručeným súdu prvého stupňa dňa 28.10.2014, predložila originál čestného vyhlásenia navrhovateľa s osvedčeným podpisom, z obsahu ktorého vyplynulo, že navrhovateľ (s adresou W. D. X, XXXX S., T. G.) nikdy nevypovedal plnú moc advokátke JUDr. Tatiane Polkovej udelenú dňa 22.07.2013 na jeho zastupovanie vo veci obnovy konania, vo veci Okresného súdu Bratislava II, sp. zn. 45C/58/2008, ktorá vec je vedená na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 19C/215/2013 a v tejto veci ho JUDr. Tatiana Polková sústavne a naďalej, ako advokátka, zastupuje. Následne súd prvého stupňa výzvou zo dňa 22.10.2014 požiadala JUDr. Tatianu Polkovú o doručenie originálu obnovenej plnej moci udelenej jej navrhovateľom, pre účely doručenia právoplatného rozhodnutia o zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania. Na predmetnú výzvu reagovala JUDr. Tatiana Polková podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 12.11.2014, v ktorom zopakovala, že navrhovateľa zastupuje vo veci sp. zn. 19C/215/2013 na základe plnej moci zo dňa 22.07.2013 a zdôraznila, že navrhovateľ jej predmetnú plnú moc nikdy nevypovedal a preto opakovane žiadala, aby jej súd doručil rovnopis napadnutého uznesenia. Podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 08.12.2014, čiastočne odôvodnila ňou podané odvolanie, doručené súdu prvého stupňa dňa 23.09.2014. Dňa 12.01.2015 doručila na súd prvého stupňa plnomocenstvo zo dňa 22.10.2014, ktoré jej navrhovateľ udelil pre toto konanie a listami zo dňa 27.01.2015 a 20.02.2015 opätovne žiadala doručiť napadnuté uznesenie.

Dňa 18.08.2015 súd prvého stupňa doručil JUDr. Tatiane Polkovej napadnuté uznesenie zo dňa 03.06.2014 s vyznačenou doložkou právoplatnosti a vykonateľnosti, proti ktorému JUDr. Tatiana Polková podala dňa 28.08.2015 odvolanie, v ktorom namietala, že súd prvého stupňa rozhodol o návrhu navrhovateľa na povolenie obnovy konania bez toho, aby mal k dispozícii základný súdny spis, ktorý sa v čase rozhodovania súdu mal nachádzať na Najvyššom súde Slovenskej republiky z dôvodu prebiehajúceho dovolacieho konania, súd prvého stupňa neoboznámil s jeho obsahom účastníkov konania ani v priebehu pojednávania, a preto nemôže byť pravdivé tvrdenie súdu prvého stupňa v napadnutom uznesení o tom, ktoré skutočnosti zistil z tohto súdneho spisu (sp. zn. 45C/58/2008). Z týchto dôvodov navrhla, aby odvolací súd zrušil napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa a vec tomuto súdu vrátil na nové konanie. V podanom odvolaní ďalej poukázala na to, že rozhodovanie súdu prvého stupňa o návrhu na povolenie obnovy konania bez pripojenia základného súdneho spisu už z pohľadu objektívneho zakladá arbitrárnosť takéhoto rozhodnutia a hraničí podľa jej názoru s odmietnutím spravodlivosti, čo je samo dôvodom na jeho zrušenie. Uviedla, že navrhovateľ až po

právoplatnom skončení veci, pôvodnej vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 45C/58/2008 získal dôkaz, v ktorom Archív pre hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislavu priznal, že potvrdenia o konfiškácii majetku právneho predchodcu navrhovateľa, z ktorých vychádzali súdy v základnom konaní, nezodpovedajú skutočnosti a rozhodnutie konfiškačnej komisie, ktorým mal byť majetok právneho predchodcu navrhovateľa skonfiškovaný, údajne nenachádzajúce sa v archíve, sa v skutočnosti v archíve nachádza, ale sa netýka právneho predchodcu navrhovateľa. Uvedené možno považovať za nové dôkazy, ktorými v základnom konaní navrhovateľ nedisponoval a ktoré sú schopné zvrátiť úplne, už aj tak ničím nepodložené skutkové a právne závery súdov oboch inštancií, v základnom konaní. V závere podaného odvolania poukázala na to, že súd prvého stupňa mal o návrhu na povolenie obnovy konania rozhodnúť uznesením, avšak tento vyhlásil „Rozsudok v mene Slovenskej republiky“.

Odporcovia vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu uviedli, že postup ako i rozhodnutie súdu prvého stupňa vydané v konaní o povolení obnovy konania považujú za správne s tým, že zo strany súdu prvého stupňa nedošlo k porušeniu žiadnych práv navrhovateľa. Poukázali na to, že odvolanie plnomocenstva účastníkom, alebo jeho výpoveď zástupcom, sú voči súdu účinné okamihom, keď mu ich účastník alebo zástupca oznámili (v danej veci okamihom, kedy sa o tom dozvedela konajúca sudkyňa), pričom je výlučne na účastníkovi sporu, či si želá byť v konaní zastúpený právnym zástupcom, navyiac v prípadoch, ak sa nejedná o povinné právne zastupovanie. Odporcovia majú za to, že rozhodnutie navrhovateľa (t.j. jeho prejavenu vôľu) nebyť zastúpený JUDr. Polkovou v predmetnom konaní nemožno konvalidovať následným čestným prehlásením, navyše vykonaným niekoľko mesiacov po nadobudnutí právoplatnosti napadnutého rozhodnutia. Poukázali na to, že pravosť listín, predložených súdu prvého stupňa dňa 10.04.2014 (t.j. oznámenie o výpovedi plnej moci ako i samotná výpoveď plnej moci) nebola doposiaľ nijako spochybnená, pričom samotný akt vypovedania plnej moci, riadne oznámený konajúcemu súdu, nie je ani možné odvolať alebo zmeniť, s tým, že obsah emailu predloženého JUDr. Tatianou Polkovou dňa 30.09.2015 je v priamom rozpore s textom čestného prehlásenia, ktoré predložila súdu prvého stupňa dňa 28.10.2014. V prílohe svojho vyjadrenia odporcovia predložili súdu generálnu plnú moc zo dňa 06.07.1995 udelenú navrhovateľom JUDr. Tatiane Polkovej, ktorej obsah má vyvracať tvrdenie, obsiahnuté v jej písomných podaniach zasielaných súdu, že jej navrhovateľ nikdy neudelil generálnu plnú moc. Odporcovia navrhli, aby súdy na podané odvolanie JUDr. Tatiany Polkovej neprihliadali príp. aby odvolací súd odvolanie JUDr. Tatiany Polkovej odmietol, ako oneskorené a podané neoprávnenou osobou.

Po predložení veci súdom prvého stupňa odvolaciu súdu, odvolací súd, na odstránenie pochybností ohľadne odvolania plnej moci navrhovateľom jeho právnej zástupkyne JUDr. Tatiane Polkovú, uznesením zo dňa 18.11.2015 sp. zn. 2Co 272/2015-18, vyzval JUDr. Tatianu Polkovej a navrhovateľa, aby v lehote 10 dní odstránili nedostatky v plnomocenstve, ktoré navrhovateľ udelil JUDr. Tatiane Polkovej dňa 22.07.2013 na jeho zastupovanie v konaní o návrhu na povolenie obnovy konania vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 19C/215/2013 a v súvislosti s ktorým, bolo dňa 10.04.2014 súdu prvého stupňa doručené oznámenie navrhovateľa o odvolaní plnej moci JUDr. Tatiane Polkovej na jeho zastupovanie v súdnych sporoch a všetkých úkonoch, týkajúcich sa predmetných sporov, s tým, že nedostatky plnomocenstva, je potrebné, podľa ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, považovať za odstrániteľnú podmienku konania, pričom nedostatky týkajúce sa predmetného plnomocenstva (a teda pochybnosti ohľadne existencie zastúpenia navrhovateľa JUDr. Tatianou Polkovou v predmetnom konaní) trvajú od 10.04.2014, kedy bolo súdu doručené oznámenie od odvolaní plnej moci, až do 22.10.2014, kedy mala byť navrhovateľom udelená JUDr. Tatiane Polkovej nová plná moc, ktorú táto predložila súdu prvého stupňa dňa 12.01.2015. Na predmetnú výzvu reagovala JUDr. Tatiana Polková predložením plnej moci zo dňa 08.12.2015, z obsahu ktorej súčasne vyplýva, že táto sa má vzťahovať aj na obdobie od 10.04.2014 až do právoplatného skončenia veci. Týmto odvolací súd považoval nedostatky plnomocenstva na zastupovanie navrhovateľa v konaní o povolenie obnovy konania za odstránené, umožňujúce mu pristúpiť k preskúmaniu vecnej správnosti napadnutého uznesenia.

Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa, prejednal vec bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné.

Odvolací súd námietku odporcov, že odvolanie proti uzneseniu súdu prvého stupňa, ktorým tento zamietol návrh navrhovateľa na povolenie obnovy konania, bolo podané neoprávnenou osobou a

po uplynutí zákonnej lehoty, vyhodnotil ako nedôvodnú, nakoľko, ako už bolo uvedené vyššie, plnomocenstvo udelené navrhovateľom JUDr. Tatiane Polkovej dňa 22.07.2013 síce zaniklo dňom 10.04.2014 (doručením oznámenia o jeho odvolaní navrhovateľom) s tým, že sa nebolo možné stotožniť ani s názorom právnej zástupkyne navrhovateľa, že k jeho odvolaniu nikdy nedošlo, avšak táto na výzvu odvolacieho súdu doložila do spisu novú plnú moc a to aj za obdobie od 10.04.2014 do právoplatného skončenia tohto konania, čím odstránila pochybnosti ohľadne zastupovania navrhovateľa v spore JUDr. Tatianou Polkovou a preto za správny možno považovať postup súdu prvého stupňa, ktorým tento doručoval napadnuté uznesenie aj právnej zástupkyne navrhovateľa, ktorá v jeho mene podala proti nemu v zákonnej lehote odvolanie. V tomto smere odvolací súd uvádza, že v prípade, ak záver o nedodržaní zákonom ustanovenej procesnej lehoty na podanie opravného prostriedku nie je preukázaný mimo rozumných pochybností, musí súd vychádzať z predpokladu, že opravný prostriedok bol podaný v zákonnej lehote (pozri uznesenie NS SR sp. zn. 6Cdo 149/2012). S poukazom na uvedené skutočnosti, odvolací súd považoval odvolanie navrhovateľa zo dňa 26.08.2015, podané prostredníctvom jeho právnej zástupkyne, za podané v zákonnej lehote, hoci sám navrhovateľ (v čase kedy mu bolo doručované napadnuté uznesenie a pretrvávali nedostatky v jeho plnomocenstve) odvolanie proti predmetnému uzneseniu nepodal, nakoľko okolnosti danej veci umožňujú vyvodiť záver, že navrhovateľovi začala plynúť zákonná lehota na podanie odvolania až okamihom, kedy bolo napadnuté uznesenie riadne doručené jeho právnej zástupkyne (teda dňom 18.08.2015) a nie jeho doručením navrhovateľovi s použitím fikcie doručenia podľa § 46 ods. 2 O. s. p.. Odstránením nedostatkov v zastupovaní navrhovateľa JUDr. Tatianou Polkovou (ktoré bolo možné odstrániť až do právoplatného skončenia veci) totiž vznikol taký stav, ako keby k odvolaniu plnomocenstva navrhovateľom nedošlo resp. stav, že navrhovateľa bolo potrebné považovať za zastúpeného JUDr. Tatianou Polkovou počas celého konania o povolení obnovy konania, a teda aj v čase, kedy bolo napadnuté uznesenie doručované iba navrhovateľovi. V prípade, ak je účastník konania zastúpený zástupcom pre celé konanie, je potrebné rozhodnutie súdu doručovať iba tomuto zástupcovi, a preto za kvalifikované doručenie napadnutého uznesenia treba považovať až jeho doručenie právnej zástupkyne navrhovateľa dňa 18.08.2015. Táto následne podala proti tomuto uzneseniu odvolanie dňa 26.08.2015, t.j. v zákonnej lehote. Na podania právnej zástupkyne navrhovateľa (označené ako odvolania) zo dňa 19.09.2014 a 01.12.2014 odvolací súd neprihliadal, keďže tieto boli súdu doručené pred samotným riadnym doručením napadnutého uznesenia, pričom ide výlučne o obsahovo totožné podania akým je odvolanie zo dňa 26.08.2015.

Odvolací súd má za to, že napriek uvedenému, nie je možné odvolaniu navrhovateľa priznať úspech, nakoľko napadnuté uznesenie považuje za vecne správne. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi napadnutého uznesenia a konštatuje jeho správnosť (§ 219 ods. 2 O.s.p.). Na zdôraznenie jeho správnosti odvolací súd dodáva, že obnova konania je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno za podmienok ustanovených v zákone dosiahnuť nápravu vo veci, v ktorej nebol skutkový stav v pôvodnom konaní zistený úplne alebo správne. Návrhom na obnovu konania sa nemožno domáhať nápravy prípadných pochybení pri právnom posudzovaní veci alebo nesprávností procesnej povahy; na nápravu týchto nesprávností slúžia podľa povahy rozhodnutia a charakteru namietanej nesprávnosti iné opravné prostriedky. Vecná nesprávnosť rozsudku napadnutého návrhom na obnovu konania nie je dôvodom zakladajúcim procesnú prípustnosť obnovy konania podľa § 228 ods. 1 O.s.p. (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky publikované v časopise Zo súdnej praxe pod č. 15/2000). Konanie o obnove prebieha v dvoch fázach. V prvej z nich (iudicium rescindens) súd skúma, či je obnova konania procesne prípustná; návrhu na obnovu konania v tejto fáze súd buď vyhovie alebo ho zamietne. Druhá fáza (iudicium rescissorium) predstavuje nové prerokovanie a rozhodnutie vo veci. Jedným z predpokladov procesnej prípustnosti návrhu na obnovu konania, na ktoré sa zameriava súd v prvej z uvedených fáz, je medziiným existencia skutočností, rozhodnutí alebo dôkazov, ktoré ten, kto navrhuje obnovu konania, bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní (§ 221 ods. 1 písm. a/ O.s.p.). V tomto prípade je však procesná prípustnosť tohto mimoriadneho opravného prostriedku podmienená tým, že ten, kto navrhuje obnovu konania, nemal žiadny podiel na tom, že sa v pôvodnom konaní nemohli použiť skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy, prípadne že sa nemohli vykonať dôkazy. Táto podmienka nie je splnená, ak určitá skutočnosť, rozhodnutie alebo dôkaz existovali už v pôvodnom konaní a ten, kto navrhuje obnovu konania, o ich existencii vedel a mal aj dostatok podkladov potrebných na ich označenie a na splnenie svojej dôkaznej povinnosti v zmysle § 120 ods. 1 O.s.p., avšak v pôvodnom konaní nimi nenavrhol vykonať dokazovanie. Nemožnosťou použiť skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy bez svojej viny v pôvodnom konaní sa rozumie nemožnosť vykonať dokazovanie súdom v občianskom súdnom konaní alebo nemožnosť označiť či predložiť tieto

skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy účastníkom konania voči súdu (viď R 19/1975). Pokiaľ účastník zo svojej viny neuplatnil určitú skutočnosť v pôvodnom konaní, je vylúčený aj s dôkazmi, ktoré majú túto skutočnosť preukázať. Na účastníkovi občianskeho súdneho konania teda je, aby dbal o ochranu svojich práv aj tým, že úplne a pravdivo opíše všetky skutočnosti rozhodujúce pre konanie vo veci. Účastník je povinný starať sa o to, aby rozhodujúce skutočnosti boli súdu predložené, aby na ne aj označil dôkazy. U toho kto má byť vlastníkom nehnuteľnosti sa predpokladá aj vedomosť o tom, čoho je vlastníkom, v akom rozsahu a ako mohol realizovať oprávnenia vlastníka, t.j. predmet svojho vlastníctva v medziach zákona držať, užívať a požívať jeho plody a úžitky a nakladať s nim (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR z 29.09.2009, sp. zn. 2 Cdo 96/2008). Zákonná požiadavka skúmania viny účastníka na nepredložení alebo neoznačení dôkazu v pôvodnom konaní pojmovo predpokladá objektívnu existenciu takéhoto dôkazu v čase pôvodného konania (viď Nález Ústavného súdu SR z 1. júla 2015, sp. zn. I. ÚS 204/2015-25).

Odvolačný súd je v zhode so súdom prvého stupňa, že navrhovateľ nepreukázal v konaní existenciu takých skutočností, rozhodnutí alebo dôkazov, ktoré bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní a ktoré by mohli pre neho privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci, keď o existencii ním predložených tzv. nových dôkazoch v návrhu na povolenie obnovy konania mal preukázanú vedomosť už v pôvodnom konaní, avšak ich vykonanie v pôvodnom konaní nenavrhol, v dôsledku čoho bolo potrebné jeho návrh na povolenie obnovy konania považovať za nedôvodný.

Z obsahu spisu, ako i z listín predložených účastníkmi v tomto konaní totiž vyplýva, že konfiškačné rozhodnutia č. K-VII-361/a-1948, K-VII-361/b-1948, K-VII-305/a-1948, K-VII-305/b-1948 (navrhovateľom označené ako nové dôkazy) resp. ich existencia bola navrhovateľovi známa už v roku 2010 (t.j. v priebehu pôvodného konania), nakoľko na ne poukazoval odporca v treťom rade už vo vyjadrení zo dňa 11.10.2010, pričom uvedené rozhodnutia sú spomínané aj v liste Archívu hlavného mesta SR Bratislavy zo dňa 11.07.2011, ktorý predložil samotný navrhovateľ a v ktorom archív potvrdil, že rozhodnutia sa u neho nachádzajú. Ak si za daného stavu potom navrhovateľ predmetné rozhodnutia z archívu vyžiadal až po právoplatnom skončení pôvodného konania (v priebehu pôvodného konania ich zabezpečenie príp. vykonanie nenavrhol, hoci o ich existencii vedel), jeho snahu možno považovať len za snahu produkovať nové dôkazy po právoplatnom skončení konania za súčasnej snahy formálneho preukázania včasnosti podania návrhu na povolenie obnovy konania. Uvedené však podľa odvolacieho súdu nepostačuje na prijatie záveru, že tak navrhovateľ nemohol urobiť bez svojej viny už v pôvodnom konaní, v ktorom mohol konajúci súd požiadať o ich zabezpečenie a následné vykonanie. Za hodnoverné nemožno považovať tvrdenie navrhovateľa, že uvedené dokumenty získal príp. mohol získať z archívu až dňa 30.07.2013, nakoľko v konaní nepreukázal, že z objektívnych dôvodov nemohol tieto dôkazy získať už skôr. Subjektívna nečinnosť navrhovateľa v tomto smere nezakladá dôvod obnovy konania podľa § 228 ods. 1 písm. a) O.s.p. Navrhovateľ tak v tomto konaní nepreukázal objektívnu nemožnosť získať a použiť tieto dôkazy ich vyžiadanim z archívu už v pôvodnom konaní (či už na jeho žiadosť alebo žiadosť súdu), hoci o ich existencii mal v pôvodnom konaní preukázateľnú vedomosť (nie je možné hodnoverne uveriť ani tomu, že v archíve predtým nebol alebo tomu, že prvýkrát mohol ísť do archívu až po právoplatnom skončení pôvodného konania), keď nijako nezdôvodnil a nepreukázal, prečo archív navštívil až po právoplatnom skončení pôvodného konania, a súčasne nepreukázal, že mu archív na jeho žiadosť nemohol tieto listiny poskytnúť už skôr napr. už pri podávaní žaloby v pôvodnom konaní, kedy navrhovateľ musel sumarizovať a prikladať podklady pre uplatnenie ním deklarovaneho nároku, alebo kedykoľvek v priebehu pôvodného konania. Vyššie uvedené závery sa rovnako týkajú aj dôkazu, ktorým je rozhodnutie konfiškačnej komisie č. K16/48 zo dňa 11.06.1948. Odvolací súd poukazuje na to, že inštitút obnovy konania nemá nahradzovať procesnú nečinnosť účastníka v pôvodnom sporovom konaní, a preto je mimoriadnym opravným prostriedkom. Odvolací súd je v zhode so súdom prvého stupňa aj v tom, že navrhovateľom predložené „nové“ dôkazy navyše nemôžu privodiť pre navrhovateľa priaznivejšie rozhodnutie vo veci, nakoľko sa netýkajú právneho predchodcu navrhovateľa resp. jeho právneho postavenia, ani jeho spoluvlastníckeho podielu na žalovaných nehnuteľnostiach. V tomto smere odvolací súd uvádza, že dôkaz o tom, že došlo ku konfiškácii pozemkov vo vlastníctve iných osôb, odlišných od osoby právneho predchodcu navrhovateľa, nemožno súčasne považovať za dôkaz o tom, že nedošlo ku konfiškácii majetku právneho predchodcu navrhovateľa. Takýto dôkaz preukazuje iba konfiškáciu majetku vzťahujúcu sa k osobám uvedeným v predložených konfiškačných rozhodnutiach. Z uvedeného však nemožno automaticky vyvodit', že majetok právneho predchodcu navrhovateľa konfiškovaný nebol.

Ku skutočnosti tvrdenej navrhovateľom v odvolaní, že Archív pre hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislavu mal priznať, že potvrdenia o konfiškácii majetku právneho predchodcu navrhovateľa, z ktorých vychádzali sudy pri svojom rozhodovaní v pôvodnom konaní, nezodpovedajú skutočnosti a rozhodnutie konfiškačnej komisie, ktorým mal byť majetok právneho predchodcu navrhovateľa skonfiškovaný, údajne nenachádzajúce sa v archíve, sa v skutočnosti v archíve nachádza, ale sa netýka právneho predchodcu navrhovateľa, odvolací súd uvádza, že príslušný archív nie je oprávnený vyjadrovať sa k obsahu uložených listín príp. hodnotiť správnosť údajov v nich uvedených resp. zaujímať právny názor na tieto skutočnosti (tieto môže z tohto pohľadu hodnotiť len príslušný štátny orgán), ale iba vydávať žiadateľovi potvrdenie o tom, či sa listina v danom archíve nachádza príp. nenachádza, a v prípade jej existencie vyhotoviť žiadateľovi jej kópiu. Z uvedeného dôvodu takéto vyhlásenie archívu nemôže predstavovať nový dôkaz, ktorý by bol spôsobilým dôvodom obnovy konania, navyše (v súlade s vyššie uvedeným) takéto vyhlásenie bolo možné získať už v pôvodnom konaní.

K odvolacej námietke navrhovateľa, že súd prvého stupňa rozhodol o návrhu na povolenie obnovy konania bez toho, aby mal pripojený základný spis sp. zn. 45C/58/2008, odvolací súd uvádza, že táto skutočnosť nebola v konaní preukázaná. Predovšetkým na č.l. 23 spisu sa nachádza pokyn zákonnej sudkyne o pripojenie pôvodného spisu, čo zrealizované nepochybne bolo, keďže vedomosť súdu prvého stupňa o obsahu tohto pôvodného konania je z odôvodnenia napadnutého uznesenia zrejme. Iba samotné konštatovanie navrhovateľa, že pôvodný spis sa mal v tom čase nachádzať na Najvyššom súde SR z dôvodu podaného dovolania nepreukazuje, že tento spis nebol skutočne súdu prvého stupňa zapožičaný. Navyše ani prípadná absencia súdneho spisu sp. zn. 45C/58/2008 v čase rozhodovania súdu prvého stupňa o návrhu na povolenie obnovy konania by neovplyvnila vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia, keďže bola listinnými dôkazmi predloženými účastníkmi v tomto konaní dostatočne preukázaná neexistencia dôvodu obnovy konania podľa § 228 ods. 1 písm. a/ O.s.p. s tým, že navrhovateľ (ani v podanom odvolaní) nevyvrátil skutočnosti v nich uvedené. Navrhovateľ ani len netvrdil, že by sa v základnom spise mali nachádzať iné dôkazy, ktoré by preukazovali existenciu dôvodov povolenia obnovy konania príp. včasnosť podania tohto mimoriadneho opravného prostriedku. Navyše v štádiu rozhodovania o povolení obnovy konania (iudicium rescindens) súd nekoná a nerozhoduje o pôvodnej veci, ale skúma iba procesnú prípustnosť tohto mimoriadneho opravného prostriedku, a teda skúma, či navrhovateľ podal takýto návrh v zákonnej lehote, proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný, či ho podala oprávnená osoba a či tu existuje niektorý z dôvodov obnovy konania upravený v ust. § 228 O.s.p. Pokiaľ už z obsahu samotného spisu nepochybne vyplýva, že tieto podmienky neboli zo strany navrhovateľa splnené, nie je ďalej potrebné vykonávať aj ďalšie dokazovanie napr. listinami založenými v základnom spise príp. oboznamovať účastníkov obnovy s jeho obsahom, ktorý je im navyše už z pôvodného konania dobre známy (navyše dôkazy založené v pôvodnom spise, nemožno považovať za tzv. nové dôkazy preukazujúce dôvod obnovy konania podľa § 228 ods. 1 písm. a/ O.s.p.). V tejto súvislosti možno len poznamenať, že v danej veci súd prvého stupňa na prejednanie návrhu na povolenie obnovy konania nariadil pojednávanie (dňa 03.06.2014), na ktorom sa zúčastnili zástupcovia všetkých účastníkov, pričom zo zápisnice z tohto pojednávania vyplýva, že títo nenavrhovali ďalšie dokazovanie vo veci (napriek ich poučeniu súdom podľa § 120 ods. 4 O.s.p.), ani nepovažovali za potrebné oboznamovať sa s obsahom základného spisu, ktorý im bol v tom čase známy.

Odvolací súd navyše poukazuje na to, že, ak by aj tieto tzv. nové dôkazy mohli privodiť pre navrhovateľa priaznivejšie rozhodnutie vo veci, nič to nemení na skutočnosti, že tieto mohol navrhovateľ použiť už v pôvodnom konaní. Samotná skutočnosť privodenia priaznivejšieho rozhodnutia vo veci nie je prípustným dôvodom obnovy konania podľa § 228 ods. 1 písm. a/ O.s.p., keďže sa súčasne vyžaduje aj splnenie ďalšej kumulatívnej podmienky, ktorou je objektívna nemožnosť takýto dôkaz predložiť v pôvodnom konaní, ktorá v danej veci splnená nebola. Táto neexistencia objektívneho dôvodu predložiť dôkazy v pôvodnom konaní bola zrejme už z obsahu podaní účastníkov v konaní o povolenie obnovy konania, bez potreby pripojenia základného spisu.

Neobstojí ani odvolacia námietka navrhovateľa o arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia, nakoľko z jeho obsahu (odôvodnenia) je dostatočne zrejme, akými úvahami sa súd prvého stupňa pri svojom rozhodovaní spravoval, z akých listinných dôkazov vychádzal, pričom súd prvého stupňa svoje rozhodnutie aj patričným spôsobom odôvodnil (§ 157 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 167 ods. 2 O.s.p.). Ani prípadné nepripojenie základného spisu (ktorého obsah je účastníkom navyše známy) nemôže vyvolávať arbitrárnosť napadnutého rozhodnutia (ktorá sa vzťahuje výlučne k obsahovej stránke rozhodnutia), nakoľko, ako už bolo uvedené, z obsahu tohto spisu (sp. zn. 19C 215/2013) je zrejme

neexistencia objektívneho dôvodu, pre ktorý nemohol navrhovateľ predložiť tieto nové dôkazy už v pôvodnom konaní, resp. je z neho zrejmá vedomosť navrhovateľa o týchto dôkazoch už v pôvodnom konaní, pričom tieto skutočnosti súd prvého stupňa v napadnutom uznesení riadne odôvodnil. Odvolací súd opätovne dáva navrhovateľovi do pozornosti, že inštitút obnovy konania neslúži na odstraňovanie nedostatkov pôvodného konania, spočívajúcich v nedostatočnom zistení skutkového stavu príp. nesprávneho právneho posúdenia danej veci súdmi v pôvodnom konaní. Iba výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu (tzv. nepreskúmateľnosť a arbitrárnosť rozhodnutia), môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (k tomu pozri stanovisko občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 3. decembra 2015 k výkladu § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku). V danej veci, vzhľadom na vyššie uvedené, však o takýto prípad nejde. Z obsahu spisu taktiež nevyplýva, že by bol navrhovateľovi súdom prvého stupňa odopretý výkon akéhokoľvek procesného práva priznaného mu Občianskym súdnym poriadkom, keď súd prvého stupňa riadne skúmal podmienky procesnej prípustnosti tohto mimoriadneho opravného prostriedku, pričom za týmto účelom nariadil pojednávanie, na ktoré riadne predvolal účastníkov konania a ich zástupcov, a umožnil im vyjadriť sa a navrhovať dôkazy ku všetkým skutočnostiam odôvodňujúcim podanie tohto mimoriadneho opravného prostriedku.

Za nedôvodnú napokon považoval odvolací súd aj odvolaciu námietku navrhovateľa, ktorou spochybňoval formu vydaného rozhodnutia o jeho návrhu na povolenie obnovy konania súdom prvého stupňa, keď z obsahu zápisnice z pojednávania ako i z prvopisu písomného vyhotovenia rozhodnutia nepochybne vyplýva, že súd prvého stupňa rozhodol o tomto návrhu uznesením, a teda postupoval v súlade s ust. § 234 ods. 1 O.s.p. Navyše predmetné rozhodnutie je v takejto forme (uznesenia) aj v súčasnosti dostupné na internetovej stránke Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky (<<https://obcan.justice.sk/infosud/-/infosud/i-detail/rozhodnutie/072c5adc-0838-4a07-b84b-b12f845375d5%3A8fc21f6c-fa57-43a6-a2ad-31bbcf5690b5>>).

Zo všetkých uvedených dôvodov považoval odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa za vecne správne, a preto ho podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p., a ich náhradu priznal odporcom úspešným v odvolacom konaní. Pri výške odmeny za právne zastupovanie vychádzal odvolací súd z ust. § 11 ods. 1 vyhlášky MŠSR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov pri poskytovaní právnych služieb v znení neskorších predpisov s tým, že 1/13-ina výpočtového základu pre rok 2015 predstavuje sumu 64,53 eur; tzv. režijný paušál pre rok 2015 predstavuje sumu 8,39 eur. Odvolací súd takto určenú tarifnú odmenu za zastupovanie odporcov znížil o 50 % (§ 13 ods. 2 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.), a následne túto vynásobil počtom zastúpených osôb v konaní. Všetkých troch odporcov v odvolacom konaní zastupoval jeden právny zástupca - JUDr. Ing. Ján Felšöci, ktorému prináleží odmena za jeden úkon právnej služby (písomné vyjadrenie doručené súdu dňa 16.01.2015) v celkovej výške 146,38 eur vrátane DPH (t.j. $64,54 : 2 (50\%) = 32,27 + 8,39 = 40,66 \times 3$ (počet odporcov) = 121,98 + 24,40 DPH = 146,38 eur s DPH).

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.